

ten i forhold til de regler, der gælder for almindelige civile sager. Baggrunden for disse særregler er værgemålssagernes karakter, herunder at der ofte under retsmøderne vil fremkomme oplysninger, som det for den, som sagen drejer sig om, eller for andre parter i sagen vil være krænkende, at offentligheden kan få kendskab til.

Til § 463

Bestemmelsen er ny og indebærer, at en afgørelse om værgemål, der er truffet af statsamtet, fortsat står ved magt, selv om afgørelsen indbringes for retten. Retten kan dog beslutte, at anmodningen om domstolsprøvelse tillægges opsættende virkning, således at værgemålet først iværksættes, når retten har taget stilling til statsamtets afgørelse. Bestemmelsen gælder også i de tilfælde, hvor statsamtets afgørelse går ud på ophævelse eller begrænsning af et eksisterende værgemål. En afgørelse om ophævelse eller begrænsning af værgemål får således også virkning med det samme efter statsamtets afgørelse, men anmodning om domstolsprøvelse kan af retten tillægges opsættende virkning.

En tilsvarende regel gælder ved anke, jf. § 466, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 217-218.

Til § 464

Bestemmelsen svarer til den gældende regel i retsplejelovens § 464, stk. 1, idet der dog er indføjet en bestemmelse i 2. pkt. – der svarer til den gældende regel i § 462, stk. 1, 1. pkt. – om, at rettens foreløbige afgørelser om værgemål træffes ved kendelse.

Som det fremgår, skal rettens afgørelser om værgemål træffes ved dom, og det gælder også i de tilfælde, hvor der bliver tale om at udvide, indskrænke eller ophæve en afgørelse om værgemål, jf. værgemålslovens § 9 og § 10, uanset om den tidligere afgørelse er truffet af retten eller statsamtet.

2. pkt. er i forhold til udkastet til bestemmelsen i betænkningen ændret, således at der ved foreløbige afgørelser om værgemål bliver tale om to afgørelser, nemlig en kendelse om, at betingelserne for at træffe en foreløbig afgørelse om iværksættelse af værgemål er opfyldt, jf. 2. pkt., og en beslutning eller kendelse som følge heraf om foreløbig beskikkelse af en værge, jf. 3. pkt. Der henvises herom til bemærkningerne i forslaget til værgemålsloven om værgemålslovens § 21.

Retten skal i øvrigt kun træffe afgørelse om værgebeskikkelse i tilknytning til, at retten træffer afgørelse om værgemål, jf. værgemålslovsforlagets § 14, 2.

pkt. Opstår der senere under værgemålet spørgsmål om beskikkelse af en ny værge, skal sagen behandles af statsamtet, jf. værgemålslovens § 14, 1. pkt.

Til § 465

Reglen i stk. 1, 1. pkt., om salær og godtgørelse for udlæg til den beskikkede advokat, svarer til den gældende regel i retsplejelovens § 464, stk. 2, der indebærer, at udgifterne afholdes af statskassen som sagsomkostninger. Bestemmelsen gælder tilsvarende for andre udgifter efter rettens bestemmelse, jf. stk. 1, 2. pkt.

Efter den gældende regel i § 464, stk. 3, bør retten kun, når der er særlig anledning til det, pålægge en part helt eller delvis at betale sagsomkostninger. Det foreslås, at denne bestemmelse ændres, således at personer, der opfylder betingelserne i retsplejelovens § 330, stk. 1, nr. 2, ikke skal afholde sagsomkostninger, mens personer, hvis indtægt er så høj, at de ikke kan få fri proces, efter rettens bestemmelse vil kunne pålægges at afholde de udgifter, der er forbundet med sagen.

Ændringen må antages i praksis at medføre, at de fleste, der begæres sat under værgemål, ikke kommer til at betale sagsomkostninger, fordi deres indtægt ikke overstiger grænsen for fri proces. For personer, hvis indtægt overstiger denne grænse, skal retten afgøre, om den pågældende bør pålægges sagsomkostningerne, således at velhavende, der ved sagen får en værge til bistand, også skal betale de udgifter, der er forbundet med sagens gennemførelse. Retten skal dog ved denne afgørelse naturligvis også tage hensyn til sagens resultat, idet det vil være mest naturligt, at udgifterne afholdes endeligt af staten, hvis sagen ender med, at der ikke iværksættes værgemål, eller at et værgemål ophæves.

Retten kan pålægge andre parter at betale sagsomkostninger, hvis der findes rimelig grund hertil. Bestemmelsen vil kunne blive aktuel, f.eks. hvis en værgemålssag er rejst uden rimelig grund, eller hvis en part har givet anledning til forhaling af sagen eller lignende, og dette har medført udgifter, som det er rimeligt at pålægge parten.

Der henvises i øvrigt til betænkningen side 206-207.

Til § 466

Bestemmelsen om anke til landsretten svarer til den gældende § 465 i retsplejeloven og indeholder de særlige regler om anke, der gælder for værgemålssager i forhold til de almindelige regler om anke af domme i civile sager i retsplejelovens kapitel 36. Byrettens værgemålsafgørelse kan således ifølge det al-